

stemet, at disse Normer ville blive strengere, og at der ikke ved dette System vil være Mulighed for Dispensation i nogen Retning. Inspektøren vil være henvist til alene at efterse, om Selskabets Planer svare til de i Loven fastsatte Normer, men han vilde mangle den diskretionære Myndighed, som er tillagt Forsikringsraadet, og som Forsikringsraadet kun kan have efter Koncessionssystemet. Maa jeg i denne Forbindelse erindre om en Udtalelse af en paa dette Omraade saa udmærket sagkyndig som Professor Thiele, der for nylig under den standende Debat om Koncessionsprincippet eller Publicitetsprincippet har skrevet, at den nordiske Kommissions Forslag er lempeligere, end en hvilken som helst Lov, der var bygget efter et virkedygtigt Offentlighedsprincip. Thi det gaar jeg ud fra som givet — og der er jo heller ikke fra ærede Medlemmer, der have haft Ordet i denne Sag i Dag, udtalt andet — at det ikke af dette høje Ting vil kunne erkendes, at det Udkast, der er forelagt os fra privat Side til en Livsforsikringslov efter Publicitetssystemet, er bygget paa et virkedygtigt Princip. Men skal der lovgives paa dette Omraade, gælder det dog sikkert, hvad vist alle ere enige om, at faa en virkelig effektiv Kontrol fra Statens Side. Et Lovforslag, der kun giver Skin i Stedet for Virkelighed, det vil ikke blot betyde, at alt kommer til at gaa i den gamle Skure, sundt og usundt i lige Grad uanfægtet mellem hinanden, men det vil i Virkeligheden gøre Skade, thi der vil hos Publikum opstaa den Mening, at nu have vi faaet en Lov om Livsforsikring, saa man kan stole paa, at alle Selskaber herefter byde en saadan Garanti, at man med nogenlunde samme Sikkerhed kan tegne sig i et hvilket som helst af dem. Og samtidig med at en saadan Lov, der ikke indførte en effektiv Kontrol, vilde bibringe Publikum en falsk Sikkerhedsfølelse, vilde den gøre det muligt for de slet funderede og ikke levedygtige Selskaber at anvende Loven som et Led i Reklamen. De vilde over for Publikum forklare, at de staa sideordnede med ethvert andet sundt og godt fundoret Selskab, idet de alle i samme Udstrækning opfyldte Lovens Forskrifter. Idet jeg her har berørt den Kritik af Lovforslaget, der er fremkommen fra de private Selskabers Direktører, vil jeg dog samtidig, for ikke at blive misforstaaet, bemærke — ogsaa paa dette Punkt skal jeg af Hensyn til den sene Tid fatte mig meget kort — at selv-

følgelig er det her forelagte Forslag, om det end fremtræder som et enstemmigt vedtaget Forslag fra den skandinaviske Kommission, dog et Forhandlingsgrundlag; og paa adskillige Punkter, naar de kun ikke berøre selve Lovforslagets Princip, vil det naturligvis kunne undergaa mere eller mindre væsentlige Forandringer. Jeg skal ogsaa pege paa, at jeg allerede med Hensyn til den nævnte fremsatte Kritik har ved Forelæggelsen foretaget forskellige Ændringer i Kommissionens Forslag. Jeg skal saaledes nævne, at i det fremsatte Lovforslag er Fristen til Afskrivning af Erhvervsomkostningerne forlænget til 5 Aar, medens Kommissionen havde foreslaaet 3 Aar. Det var et Punkt, hvorpaa Kritikken var rettet, og jeg har fundet, at man uden i nogen kendelig Grad at gøre Sikkerheden mindre kunde imødekomme Selskaberne — det er jo navnlig de yngre Selskaber, som man her vil imødekomme. Paa samme Maade ved Spørgsmaalet om, hvilken Dividende der maa udbetales til Aktionærer eller Garanter, før Sikkerhedsfondet er komplet. Denne har jeg efter den Anledning, som den fremsatte Kritik har givet, forhøjet til 5 pCt. Der er et tredje Punkt, hvor jeg ligeledes har imødekommet Kritikerne, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt Statsanstalten for Livsforsikring skulde deltage i Udgifterne til det ved Loven oprettede Forsikringsraad eller ej. Som ærede Medlemmer ville erindre, var det før foreslaaet, at ethvert Livsforsikringsselskab, ogsaa Statsanstalten, skulde deltage med en vis Procentdel af det i Anstalten tegnede Beløb. Der kunde naturligvis siges adskilligt imod det, eller maaske rettere, der kunde ikke anføres meget vægtige Grunde for, at Statsanstalten, der ellers staa uden for denne Lov, skulde deltage i de ved Kontrollen fremkomne Udgifter. Men da Kritikerne i deres Henvendelse have lagt Vægt paa, at Statsanstalten blev holdt ude her og ikke blev paalagt nogen Andel i denne Afgift, har jeg imødekommet dem og strøget Bestemmelsen herom.

Hvad angaar Hovedspørgsmaalet om at vælge Koncessionsprincippet eller Publicitetssystemet, saa tror jeg ikke, at man med det ærede 3die Medlem for 8de Kreds (Breinholt) vil kunne vente, at der kommer den Dag, da der findes en Mellemvej mellem disse to Systemer, eller da de gaa op i en højere Enhed, saaledes at man med Nytte kunde afvente dette Tidspunkt, før man gik til en Lovordning paa dette Om-